

ჭიანჭური

მიდის ოპერა "ლაკმე",
ბუტაფორის შეხლა!
განა ეს არის საქმე?
მე სულ სხვას ვფიქრობ ეხლა:

მწარე ფიქრებში გართულს
მესმის სიცილი მთვრალი:
სადმე მეხუთე სართულს
მთვარე უღიმის მკრთალი.

ოჰ! როგორ მღუპავს გრძნობა –
ძველი მოსისხლე მტერი!
მჯერა მე შენი ძმობა,
შენი შეშლილი ფერი. –

განა მეხუთე სართულს,
განა მეათე მთვარეს,
უხმო, მჭვარტილიან სანთელს
გადავაღევი თვალებს?

მგზავრი, მწუხარე ხმობა:
"მცივა! მომეცი ჭერი!"
ოჰ! როგორ მღუპავს გრძნობა –
ჩემი მოსისხლე მტერი!

ხშირად ვიგონებ ვერლენს,
როგორც დაღუპულ მამას,
დაღვრის შეშლილი ცრემლებს,
მოგონებათა გამას.

ხშირად ვიგონებ პარიზს...
ნახე იგი და დაგმე!
ნისლის, სულის და ქარის
ლაკმე, სადა ხარ, ლაკმე!